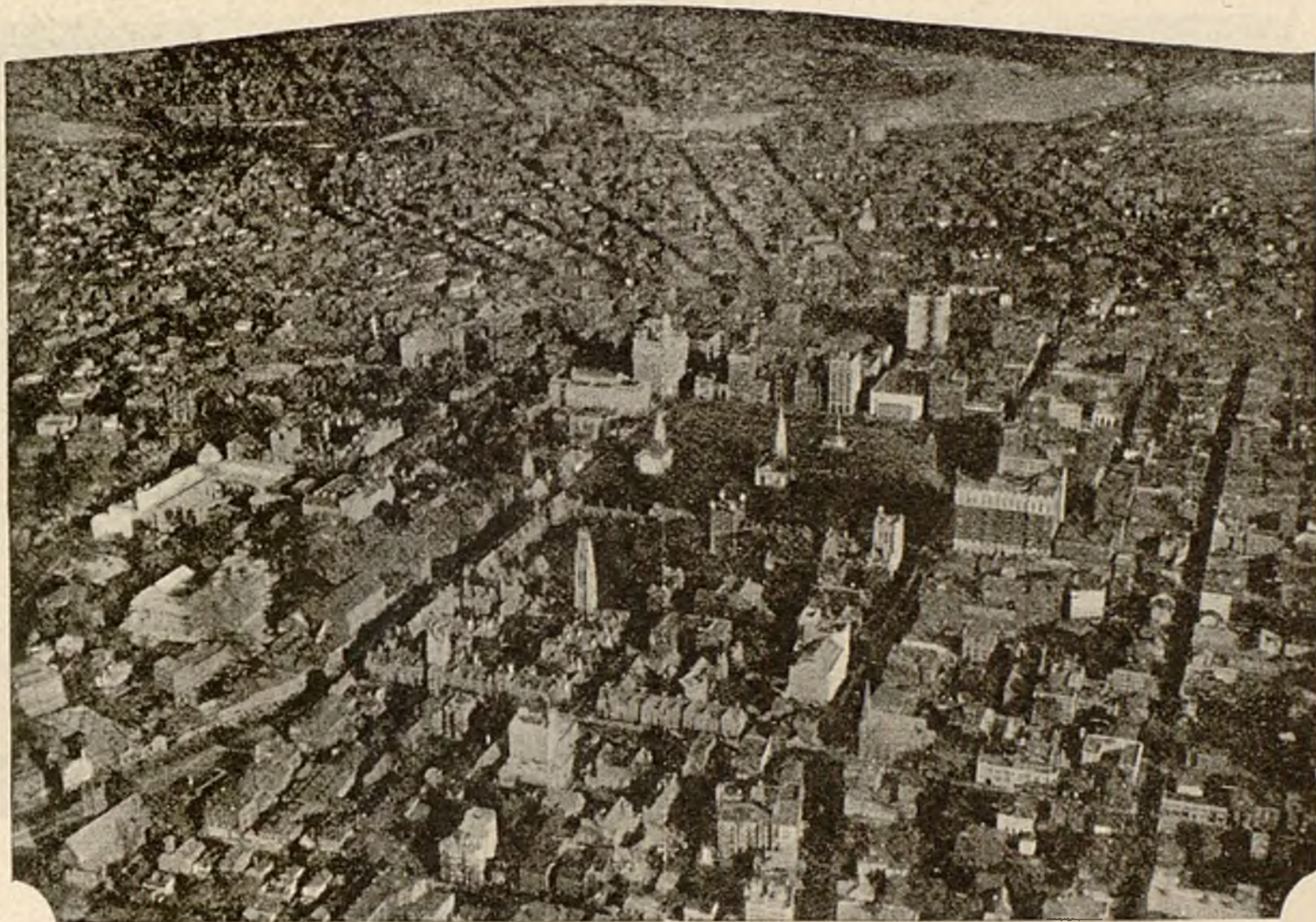

allò que no s'hagi produït en la seva terra. Amb això s'assemblen molt als francesos i alemanys, els quals generalment no coneixen bé només que la bibliografia del seu país.

Per fi, el mestre nordamericà es troba també infiltrat del mateix empirisme i la mateixa aversió a les teories i abstraccions que els seus deiebles. Coneix allò que a aquests els agrada i els hi serveix en la justa mesura del seu gust. En això cal, evidentment, censurar-lo, puix que al

nostra es pot donar el cas que en una mateixa Facultat hi hagin professors de la mateixa assignatura que ensenyin d'acord amb criteris oposats, allí tots els professors d'una mateixa Universitat s'adapten a un pla únic, elaborat en comú degudament articulat.

Això és possible solament mercès a la contínua convivència dels professors, assegurada pels "Faculty Clubs", és a dir, pels Clubs universitaris, en els quals parlen, mengen, canten, discutei-

Visita general de la Universitat de Yale

nostre entendre la missió del professor no ha d'ésser solament la d'adaptar-se als seus oients, sinó la de procurar que tots s'adaptin a allò que en cada moment convé, i no hi ha dubte que si bé a Europa hem patit d'un excés de teoricisme i malabarisme verbals, a Nordamèrica, en canvi, es pateix d'un excés d'empirisme i un empapatx d'afirmacions concretes de fets mal lligats i pitjor estudiats.

El més interessant, però, del mestre nordamericà és el seu esperit universitari, és a dir, la seva integració contínua a l'Ideal que persegueix la seva Universitat, de manera que així com a casa

xen, juguen i viuen plegats unes hores cada dia, no solament els professors, sinó els graduats.

c) *La Universitat*

Tot quant es digui del "luxu" de les Universitats nordamericanes és, senzillament, fals. Aquest poble és massa pràctic i té masses diners per a fer tals establiments amb luxe. A Colúmbia com a Princeton, a Harvard com a Yale o Ohio, trobareu, sí, comoditat, però no luxe. La característica, doncs, dels establiments universita-